

Karin Liltorp: ”Ritualer er vigtige. Også for ikke-troende”

Debatindlæg, Kristeligt Dagblad, 17. oktober 2018

Ritualer er vigtige. Også for ikke-troende

AF KARIN LILTORP

1 EN AF MINE BEKENDTE
er for nylig hjemvendt fra
USA, og han fortalte lette-
re forfærdet om, hvordan
5 han var blevet tvunget til
at bede borbøn. Da han
ved, at jeg ikke bekender mig til nogen
religion, blev han lidt overrasket over
min reaktion: Jeg gav ham ikke ret i, at
10 det da var en sær procedure, men at jeg i
stedet mener, at vi burde genindføre
dette ritual herhjemme.

Mange har ikke erkendt, hvor vigtig en
rolle ritualer og ceremonier kan spille
15 for vores liv – religiøse eller ej. De er
med til at skabe en følelse af fællesskab
og samhørighed, og tager over, der hvor
fornuft ikke er nok. Vi ved nemlig godt
med vores fornuft, at vi ikke behøver at
20 takke nogen gud eller andre for, at vi får
mad i dag. Vi får mad, fordi vi bor i et

 **Jeg vil
egentlig
gerne
pådutte min
familie et
bordritual
før aftens-
måltidet,
hvor vi lige
kigger
hinanden
i øjnene.**

rigt samfund, fordi vi arbejder hårdt, og
fordi ”sådan er det bare”.

25 Men en borbøn kan være med til at
markere, at vi faktisk sætter pris på, at
vi er så heldige. Gennem borbønnen
tager man et minuts pause i den travle
hverdag, hvor man trækker vejret, er
sammen og måske får ro til lidt efter-
30 tæksomhed.

SOM BEGRAVELSESLIDER i Humanis-
tisk Samfund oplever jeg en gang imel-
lem, at religiøse ser det som en provoka-
tion mod kirken, at vi tilbyder ikke-reli-
35 giøse ceremonier. Det ligger mig rigtig
meget på sinde at forklare, at det på in-
gen måde skal ses som en kamp. Det
skal netop ses som et alternativ.

Alle os, der ikke er troende, har i lige
40 så høj grad brug for at markere små som
store overgange i livet. Og for at denne
markering skal give mening, skal den af-
spejle vores livssyn, hvilket derfor bliver

nødt til at være uden gud, da det ellers
45 vil virke uoprigtigt. De fleste kristne vil
nok også frabede sig at blive viet af en
imam eller konfirmeret af en rabbiner.

En ceremoni kan have en enorm be-
tydning – især når det drejer sig om
50 dødsfald. Begravelsesceremonien skal
markere, at der er et ”før” og et ”efter” –
som måske er nemt nok at forstå med
vores fornuft – ”for oldemor Kirsten var
jo gammel og skulle dø”. Men vores fø-
55 lelser forstår det ikke altid helt.

Ved en ceremoni er det afgørende, at
man gør noget i fællesskab. Lægger
blomster på kisten. Synger en sang.
Tænder et lys. Holder et minuts stilhed.
60 At vi sammen markerer, at nu bliver livet
anderledes. Selvom det bestemt ikke
fjerner sorgen, er denne ceremoni vigtig
for, at vi kan komme videre med den nye
erkendelse. Om vi så har brug for, at ce-
65 remonien markerer en overgang til Guds
rige eller handler om at højtideligholde

afslutningen på et unikt liv, afhænger
fuldt ud af ens livssyn. Det vigtige er, at
man har mulighed for at vælge det, der
70 er rigtigt for én selv.

JEG VIL EGENTLIG GERNE PÅDUTTE
min familie et bordritual før aftensmålti-
det, hvor vi lige kigger hinanden i øjne-
ne og måske lader os fylde med taknem-
75 melighed over det, vi har sammen. En
lille pause til eftertæksomhed, hvor vi
husker på, at livet ikke kun drejer sig
om, at vi skal være samfundsnyttige
væsner, der skaffer overskud på beta-
80 lingsbalancen og udfører vores pligter.

Da ritualer desværre ikke længere er
en naturlig del af vores liv, vil mine teen-
agebørn nok ikke frivilligt indvillige i
noget så mærkeligt, men måske er det
85 alligevel værd at kæmpe for? ■

Karin Liltorp er begravelsesleder i Humanistisk
Samfund og selvstændig konsulent.